

Arrest

nr. 299 995 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MA
Jacques Pasturlaan 6A
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 20 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 22 september 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is in België aangekomen met een C-visum in 2008. Op 11 december 2009 dient zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 12 april 2014 de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoekster geen annulatieberoep in.

Op 24 januari 2022 dient verzoekster een asielaanvraag in. Verzoekster doet afstand van de asielaanvraag en er wordt haar wederom een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 10 mei 2022.

Op 23 juni 2023 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag wederom onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 augustus 2023. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2022 werd ingediend en op datum van 19.12.2022 werd geactualiseerd door :

C., J. (R.R. ...) Geboren te Pila Laguna op (...)1960 Nationaliteit: Filipijnen Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 18.06.2008 een visumaanvraag type C indient bij de Belgische vertegenwoordiging in de Filipijnen. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 23.06.2008. Op 11.12.2009 dient betrokkene een eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag wordt geweigerd op 12.04.2011 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 06.06.2011. Op 24.01.2022 dient betrokkene een asielaanvraag in. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 05.05.2022 met impliciete afstand van de aanvraag tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarna betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 10.05.2022. De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op haar leeftijd en op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid. Echter, betrokkene legt geen enkel medisch stuk voor waaruit blijkt dat zij lijdt aan een medische problematiek. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid wegens gebrek aan bewijsstukken.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer heeft in de Filipijnen, na het overlijden van haar moeder in 2015, en dat zij er geen opvang meer zou hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 48 jaar in de Filipijnen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RW arrest 221362 van 05.06.2020).

Het feit dat de zus, haar broer en haar nichtjes de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het

buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien bewijst betrokkene de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van haar broer, haar zus en haar nichten en dat zij samenwoont met haar zus. De band tussen meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere gegeven dat zij samenwoont met haar zus heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van haar zus of dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze elementen dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar de Filipijnen uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een

schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om haar terugreis te bekostigen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij niet kan rekenen op eventuele financiële ondersteuning door haar Belgische familieleden. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit er in de praktijk geen sprake is van een tijdelijke terugkeer maar dat het in feite gaat om een definitieve terugkeer of in het beste geval een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkene verwijst naar de informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit zou blijken dat reizen naar de Filipijnen sterk afgeraden wordt. Echter, uit de actuele informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat, mits in acht name van élémentaire veiligheidsvoorzorgen, er in grote delen van de Filipijnen zonder problemen gereisd kan worden. De bewering van betrokkene dat reizen afgeraden wordt, is dan ook niet meer actueel. Bovendien dient gesteld te worden dat dit soort van adviezen niet weerhouden kan worden als een buitengewone omstandigheid aangezien ze gelden voor toeristische reizen. Ze zijn bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Filipijnse nationaliteit heeft. De sanitaire beperkingen voor reizen tussen België en de Filipijnen zijn versoepeld sinds 1 november 2022. Men moet zich binnen 72 uur voor vertrek registreren en een erkend vaccinatiebewijs voorleggen. Deze regels gelden voor buitenlanders. We benadrukken dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RW, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat zij als Filipijnse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar de Filipijnen terug te keren om volgens de gewone procedure haar aanvraag in te dienen. Voor een terugkeer naar België gelden er momenteel geen maatregelen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in haar geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RW arrest 241788 van 30 September 2020).

Betrokkene verwijst tevens naar het conflict tussen Rusland en Oekraïne waardoor het Russische luchtruim gesloten zou zijn voor Europese luchtvaartmaatschappijen. Hierdoor zou haar vlucht naar de Filipijnen meer omgeleid worden en dus meer kosten. Ze verwijst in dit kader ook naar het neerhalen van vlucht 17 van Malaysia Airlines. Echter, betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het conflict tussen Rusland en Oekraïne vliegtuigreizen naar de Filipijnen onveiliger en duurder gemaakt

zouden hebben. Het conflict is al meer dan één jaar bezig en dagelijks landden er honderden vliegtuigen op de grootste luchthaven van de Filipijnen, met name Ninoy Aquino International Airport in Manilla en dit zonder noemenswaardige problemen. Vanuit België kan er naar de Filipijnen gereisd worden mits twee tussenstops omdat er inderdaad geen rechtstreekse vluchten zijn. Dit maakt een terugkeer echter niet bijzonder moeilijk. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet veilig per vliegtuig kan terugkeren naar de Filipijnen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een verbreking zou inhouden van al haar sociale banden. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie en sociale banden haar dan precies verhinderen om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021). Volledigheidshalve merken we op dat het administratief dossier geen enkel bewijs van haar aanwezigheid bevat na de betekening van de negatieve beslissing 9bis dd. 06.06.2011 tot het indienen van haar asielaanvraag op 24.01.2022. Ook bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen objectieve stukken voor waaruit haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied blijkt. Ze legt enkel getuigenverklaringen voor maar dit zijn louter gesolliciteerde verklaringen, die in functie van betrokkene werden opgesteld, en die niet gepaard met gaan met objectieve bewijzen ter ondersteuning van de loutere beweringen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2008 in België zou verblijven, dat zij dus al meer dan veertien jaar in België zou verblijven, dat haar integratie exemplarisch zou zijn, dat haar integratie zelfs perfect zou zijn, dat zij hier sociale banden opgebouwd zou hebben, dat zij zou deelnamen aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat zij niet ten laste zou vallen van de openbare instellingen, dat zij meerdere tewerkstellingsmogelijkheden zou hebben, dat zij graag zorgkundige zou worden wat een knelpuntberoep is, dat zij acht getuigenverklaringen voorlegt evenals verschillende foto's en een studentenkaart van schooljaar 2008-2009) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 23.06.2022 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 05.05.2022 van haar asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980).

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

Op 21 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 29 augustus 2023. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: C., J geboortedatum: (...)1960 geboorteplaats: Pila Laguna nationaliteit: Filipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1st lid.

Bij het nemen van haar beslissing heeft de wederpartij het beginsel van artikel 9 bis en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden.

Artikel 9bis bepaalt dat een aanvrager in uitzonderlijke omstandigheden een aanvraag voor een verblijfsvergunning in België kan indienen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt ondertussen: “Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Er moet ook aan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals verankerd in internationale instrumenten voor de bescherming van de mensenrechten en meer in het bijzonder artikel 8 van het EVRM, moet worden opgevat als het “recht van ieder mens om zijn affectieve, seksuele en familierelaties met respect voor zijn vrijheid, waardigheid en verantwoordelijkheid (J.-L. RENCHON, “De Europese Conventie en de regularisatie van effectieve en familierelaties in een democratische samenleving”, de interne uitvoering van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, blz. 92).

Lid 2 van dezelfde bepaling staat inmenging in dit recht alleen toe op voorwaarde dat de inmenging wettelijk is voorgeschreven, in overeenstemming is met de in dit lid omschreven legitieme doelstellingen en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De Raad van State verduidelijkt in zijn arrest nr. 58.969 van 1 april 1996 dat “het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven verankerd in art. 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens kan door de verdragsluitende staten worden ingeperkt binnen de grenzen van art. 8.2 van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen binnen het toepassingsgebied van deze paragraaf valt; dat als de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van art. 8 hierboven aangehaald, kan de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel, gegeven de omstandigheden, in feite in strijd blijken te zijn met dit artikel”. (R.D.E., 1996, p. 743-744). De Raad van State aanvaardt dat er een evenredigheid moet plaatsvinden. Immers, “(...) voor de toelating of weigering van de uitzonderlijke weg die door art. 9 lid. 3 van de wet van 15 december 1980 vereist een regel van voorzichtig bestuur dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve procedure voorgeschreven door para. 2 van de bepaling, en aan de andere kant de min of meer gemakkelijke uitvoerbaarheid in het individuele geval en de nadelen die inherent zijn aan de vervulling ervan, met name de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld als eraan voorgelegd” (CE, nr. 58.969, van 1 april 1996, R.D.E., 1996, p. 743-744).

Het is daarom van belang dat een evenredigheidsbeginsel wordt toegepast om te onderzoeken of in het onderhavige geval de door artikel 8 EVRM beschermde rechten al dan niet worden geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet als houder van een beslissingsbevoegdheid zijn beslissing motiveren en in concrete uitleggen waarom iemand zijn meest élémentaire mensenrechten worden ontczegd.

Uit de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter nergens dat er echt rekening is gehouden met de proportionaliteit.

Integendeel, het lijkt erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de verschillende elementen die de sterke band van verzoekster bewijzen en heeft haar aanvraag slechts laconiek afgewezen met het argument dat die elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormden, terwijl zij weliswaar ook rekening had moeten houden of haar beslissing proportioneel was.

Het beroept zich slechts op een vaste jurisprudentie van uw Raad, waarin staat dat: “overeenkomstig de vaste rechtspraak van de raad van state dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.”

Deze jurisprudentie staat er echter niet aan in de weg dat de wederpartij de verplichting heeft om daadwerkelijk te onderzoeken of er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. In casu zet de wederpartij niet uiteen hoe zij dit beginsel niet schendt met betrekking tot verzoekers gezin.

2de lid.

De wederpartij verzocht de verzoekende partij haar retourvliegticket te verkrijgen bij verenigingen. Door zo te handelen, staat vast dat de wederpartij de aan hem voorgelegde dossier niet had bestudeerd en slechts laconiek op het verzoek van de verzoekende partij had gereageerd.

De dienstverlening die wordt aangeboden door Caritas International, de belangrijkste organisatie voor dit soort dienstverlening, is namelijk gebaseerd op vrijwillige en definitieve terugkeer, en de verzoekende partij wenst integendeel niet definitief in haar land van herkomst te blijven, waarmee zij geen enkele band meer heeft. De verzoekende partij heeft nooit problemen met een vliegticket aangevoerd, maar wel eerder alle logistieke aspecten van de terugkeer naar een land dat zij meer dan 14 jaar geleden heeft verlaten.

Door voor te stellen een beroep te doen op Caritas International om uit te leggen dat er geen problemen zijn met terugkeer, is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoek van verzoekster en de bijzondere omstandigheden van haar geval niet in detail heeft onderzocht en gewoon een pro forma antwoord heeft gegeven. Caritas International werd systematisch gebruikt om "de faciliteiten" van vertrek naar het land van herkomst uit te leggen.

Bovendien blijft de wederpartij herhalen dat de enige verplichting van de verzoekende partij is om haar aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post van haar geboorteland en dat zij dan voor korte verblijven naar België kan terugkeren in afwachting van de goedkeuring van haar aanvraag.

Het staat dus vast dat de wederpartij niet de nodige aandacht voor details heeft getoond die haar uitgebreide beoordelingsbevoegdheid vereist, maar het is ook duidelijk dat de wederpartij er genoeg mee neemt om de aangevoerde elementen een voor één af te wijzen, en het wordt duidelijk dat haar eigen antwoorden daardoor tegenstrijdig worden. Alle in de vordering aangevoerde elementen moeten als een blok worden beschouwd en op deze wijze worden onderzocht. Want, zoals hier is aangetoond, zijn alle elementen onlosmakelijk met elkaar verbonden en door ze een voor een te weerleggen wordt het niet mogelijk om deze relaties, die integraal deel uitmaken van de uitzonderlijke omstandigheden, in overweging te nemen."

2.2 De eerste bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (cf. RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissingen een onredelijke inmenging tot gevolg hebben in haar privéleven en dat hierdoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Er wordt volgens haar geen rekening gehouden met de verschillende elementen die de sterke band bewijzen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelichheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van deze verdragsbepaling oplevert.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst of verblijf. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing slechts heeft aangegeven dat de verplichting om de aanvraag in te dienen vanuit de Filipijnen enkel tot gevolg heeft dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. In weerwil van verzoeksters betoog blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening is gehouden met de door haar aangehaalde elementen van haar privéleven. In de eerste bestreden beslissing wordt immers dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van haar broer, haar zus en haar nichten en dat zij samenwoont met haar zus. De band tussen meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aangetoond. Het loutere gegeven dat zij samenwoont met haar zus heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van haar zus of dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Deze elementen dienen op actieve wijze aangetoond te worden en vallen niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar de Filipijnen uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM

blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Waar verzoekster stelt dat zij een sterke band heeft met België toont zij nog niet aan dat verweerders beoordeling is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of kennelijk onredelijk is. Verzoekster toont niet aan dat enig specifiek aspect inzake haar privéleven in België onterecht niet in de beoordeling is betrokken. Evenmin toont zij concreet aan dat het enkele gegeven dat zij voor het indienen van de aanvraag moet terugkeren naar de Filipijnen maakt dat zij de banden met België zou verliezen of dat haar belangen disproportioneel worden benadeeld. Verzoekster maakt m.a.w. niet aannemelijk dat haar belangen op het Belgische grondgebied van die orde zijn dat deze door een tijdelijke verwijdering ernstige schade worden toegebracht. Het kwam aan verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk uiteen te zetten welke omstandigheden haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst of verblijf om aldaar haar aanvraag in te dienen. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoekster is het niet eens met de beoordeling in de bestreden beslissing dat zij beroep kan doen op IOM om een retourticket te verkrijgen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat zij niet over de nodige financiële middelen zou beschikken om haar terugreis te bekostigen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij niet kan rekenen op eventuele financiële ondersteuning door haar Belgische familieleden. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomen genererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige middelen zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

In de mate verzoekster betoogt dat inzake haar aangevoerde gebrek aan financiële middelen niet wordt gemotiveerd, feitelijke grondslag mist. In de eerste bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat enerzijds verzoekster geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat zij niet kan rekenen op eventuele financiële ondersteuning door haar Belgische familieleden en anderzijds dat zij beroep kan doen op de IOM om de nodige financiële steun te verkrijgen voor haar terugreis. Waar verzoekster stelt dat zij geen beroep kan doen op de IOM kan zij niet worden gevolgd. Het loutere feit dat zij de intentie heeft om bij haar terugkeer een aanvraag in te dienen om naar België te mogen terugkeren maakt geenszins dat zij zich niet zou kunnen wenden tot de IOM om de nodige steun te krijgen voor haar terugreis naar het herkomstland en inkomensgenererende activiteiten te vinden in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. Uit niks blijkt dat verzoekster dergelijke reis niet zou kunnen ondernemen omwille van een gebrek aan financiële middelen, gelet op de optie(s) waarvan verweerder melding maakt en die verzoekster niet heeft weten te weerleggen.

Tenslotte voert verzoekster aan dat alle aangevoerde elementen in haar aanvraag niet één voor één kunnen worden afgewezen maar *"als één blok"* dienen te worden beschouwd en op deze wijze dienen te worden onderzocht.

De Raad merkt op dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift heeft verzoekster gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen of als één blok genomen, haar alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN